

Revistă săptămânală de teatru. Numărul 456, 25 iunie

Editorial	Interviu	Despre dans...	Opinii	Cronică	Carte de teatru	Remember	În lume	Reportaj	Muzici și muzee	Studii	Special
-----------	----------	----------------	--------	---------	-----------------	----------	---------	----------	-----------------	--------	---------

[Home](#) ▶ [Portret](#) ▶ [Coca Bloos. Declarație de iubire](#)

Coca Bloos. Declarație de iubire

Portret Special Alina Epingeac 28/08/2018 0

Coca Bloos, Numărul 417

Like Share 491 people like this. Be the first of your friends.

Doi câini pe nume Ică și Norica merg cumiți pe trotuarul de lângă Liceul Lazăr, la capătul unor lese care ajung în mâinile unei mogâldețe de om. E seara, târziu, burnițează, iar de sub gluga matlasată strălucesc lentilele unor ochelari cu rame groase, negre. Cu pași mari, mult prea mari pentru așa o statură mărunțică, silueta însoțită de cei doi prieteni trece pe lângă mine grăbită. Era 2008. În 2014 am făcut pentru prima dată înger în zăpadă la 26 de ani, în Cișmigiu, iar amprenta pe care am lăsat-o nu a rămas singură – i-a stat alături urma de înger în miniatură săpată în zăpadă de aceeași siluetă delicată a Cocăi Bloos.

O știam deja din filme când am văzut-o prima dată pe scenă. Mă făcuse deja să plâng doar cu câteva cuvinte îngânate ca un cântec de copii în „Magnatul”; din toată distribuția numeroasă și valoroasă, după aproape două ore de poveste a personajelor principale, am ieșit din sala înghețată de cinema din centrul Piteștiului cu figura sa blajină în rolul unei femei cu mințile rătăcite. Au trecut mai bine de cincisprezece ani de atunci dar țin minte perfect acea apariție și acea emoție. În „Niki Ardelean, colonel în rezervă”, m-a copleșit cu o puritate ca de copil, în „După-amiaza unui torționar” cu o forță și o tristețe ascunsă în spatele lentilelor negre ale femeii oarbe și voluntare. În „Patul conjugal” seriozitatea asumată cu fanatism aproape stârnea inevitabil un umor paradoxal și pervers. Și o știam și din spectacolele de teatru tv de luni seara, din „Invitație la castel” și din „Doamna ministru” în care un boț de lumină strălucea în rolurile mici pe care le interpreta. O știam. Dar nu o iubeam... încă.

Caută ...

Eveniment la zi

OUĂLE GRIVIȚA 53 intră în licitație la Artmark
 26/06/2019 0

Lumea se mișcă prin emoție – Festivalul Internațional al Școlilor de Teatru
 20/06/2019 0

Ce vedem la Festivalul Internațional de Teatru „Miturile cetății” de la Constanța
 19/06/2019 0

Pippo Delbono și Monique Borie își lansează cărțile la FITS
 17/06/2019 0

„Roma Armee”, de la Berlin la București
 12/06/2019 0

Film Corner

Despre dragoste și rock'n'roll în noaptea comunistă

La începutul fiecărei luni, revista Yorick vă propune, în „Film Corner”, o discuție despre cele mai relevante filme și evenimente cinematografice ale momentului. S-au scris pagini întregi despre Kirill Serebrennikov, s-au făcut demonstrații pentru el, artiștii din toată lumea au protestat față de arestul lui la domiciliu care s-ar fi întemeiat, pare-se, pe motive politice [...]

Book Corner

Am intrat pe scena Teatrului Odeon unde erau amplasate gradene pentru spectacolul „Povestiri despre nebulnia noastră cea de toate zilele”, montat de Radu Afrim la Teatrul Tineretului din Piatra-Neamț. Locurile erau deja ocupate, iar eu intrasem cu mare noroc arătând carnetul de student după ce îmi ocupasem din vreme locul strategic de așteptare. Era primul meu FNT. M-am bucurat să găsesc o perniță la picioarele celor din primul rând și atunci am văzut-o. Femeia aceea mărunțică, pe care o știam, cu o rochie roz de casă și o basmăluță verde pe cap înainta cu grijă și seninătate printre cei care stăteau pe scaune și îi întreba dacă nu cumva vor să doneze sânge. „Donați sânge?” e întrebarea pe care mi-a adresat-o și mie și de atunci o iubesc. Am râs și am plâns atunci, la acel spectacol, cum nu cred să mai fi pățit. Și m-am bucurat de o întâlnire de preț cu o actriță pe care simt că o pot face mică-mititică atât cât să o pun în suflet și să o port mereu cu mine. La ieșirea din sală „m-am pierdut” prin teatru și am mai intrat peste o oră și la următoare reprezentație ca să mă mai bucur încă puțin și să o mai aud încă o dată cântând într-o engleză învățată fonetic „The girl I love is gone” și să o mai aplaud o dată cu inima și cu palmele înroșite.

Coca Bloos este un om rar. Cu o sensibilitate ieșită din comun, o politețe nefabricată, modestie autentică, umor sănătos, o bogăție de povești trăite și citite, o mirare plină de duioșie în fața gesturilor mari, o credință convinsă, dar încercată de gândurile unei intelectuale serioase, cu o paradoxală bucurie pe care o oferă celor din jur cu costul unei tristeți pe care o adoarme doar din când în când, atât cât să îi fie suportabilă, cu o iubire netrucată pentru animale, cărți, oameni și Dumnezeu. Așa am cunoscut-o eu pe Coca Bloos, cuibărită într-un fotoliu moale, în fața unui perete căptușit de cea mai frumoasă bibliotecă plină de cărți bune și citite temeinic.

Coca Bloos este o actriță rară. Cu o forță de transformare unică și cu o seriozitate ca de general de infanterie. În rolul lui Danaos, rasă pe cap, cocoșată, cu barbă de țap și sâni goi a intrat în Olimpul teatrului mondial odată cu „Danaidele” lui Purcărete. Nu a vrut să o joace pe Elena Ceaușescu, dar a făcut-o atât de asumat și fără nicio ostentație, cu credulitate și inocență aproape, încât rolul i-a adus Premiul UNITER în spectacolul regizat de Alexandru Tocilescu la Teatrul Mic. Și a avut curajul de a juca într-un one-woman show pe scena din barul cu mult fum de la Green Hours și a fost, chiar a fost Ofelia în „Ich bin Ofelia”. Și nu a vrut să fie Mephisto pentru că i-a fost frică; „Toți actorii își fac cruce când intră în scenă. Eu cum să îmi fac cruce înainte să îl joc pe el?” așa a spus cu toată sinceritatea și luciditatea.

Am avut norocul să o văd pe scenă, să îi pot re-re-re...revedea rolurile din filme, să o cunosc și să o ascult și să o privesc. Într-o lume în care modelele și-au pierdut orice semn și aproape că nu mai știm că avem nevoie de ele, Coca Bloos este un mentor tăcut de la care am învățat prin puterea exemplului ce înseamnă seriozitatea și smerenia netrucată în fața profesiei. Și decența, și puterea de a îndura, și iubirea de animale, cărți, oameni și Dumnezeu.

Marina Abramović și demonii ei

La începutul fiecărei luni, revista Yorick vă propune în „Book Corner” o discuție despre cărți de rezonanță, volume de ficțiune și lucrări de nonficțiune, recent apărute în România. Acasă, la Belgrad, totul e invers: când nu e liniște mormântală, părinții își aruncă farfuriile în cap. Chiar dacă nu-i lipsește nimic, ea nu primește niciodată nimic [...]

Life Story Corner

Peggy Guggenheim și „Arta acestui secol”

„Bineînțeles, toată lumea din Paris știa că ieșisem la cumpărături și, bănuiesc că din cauza războiului, erau mai nerăbdători ca oricând să vândă tablouri. Eram vânată fără milă. Telefonul meu suna toată ziua și oamenii îmi aduceau tablouri chiar și la pat, dimineața, înainte să mă trezesc.” De-abia acum Peggy devine un colecționar de artă [...]

Întrebarea săptămânii

Care este cel mai bun spectacol al anului 2018?

- "Zbor deasupra unui cuib de cuci", regia Victor Ioan Frunză
- "Coriolanus", regia Alexandru Darie
- "Pădurea spânzuraților", regia Radu Afrim
- "Pescărușul", regia Andrei Șerban
- "Colivia cu nebune", regia Victor Ioan Frunză
- "Povestea prințesei deochete", regia Silviu Purcărete
- "Constelații", regia Radu Iacoban
- "Un tramvai numit dorință", regia Claudiu Goga
- "Neguțătorul din Veneția", regia Tompa Gabor
- "Moliere/ Ereilom", regia Roman Feodori